

на запах крові
повзе тварюка
а кров повсюди
я ціпенію
від його рику
тікайте люди
а люди сходяться
кругом мене
з мечами й кіллям
мовчки
нараз
забивають
падлюку змія
дух переводжу
ось де він
казковий лицар
поклали усмішки до ніг
і розійшлися

* * *

у кожного соняшника своє небо
він укривається ним як ковдрою
застеляє
як розкішну оксамитову скатертину
під пишні хлібини хмар
скромно пов'язує
розвінчану і побожно схилену голову
сповиває у клаптики небесної блакиті
кожну гостродзьобу зернинку
а увечері
коли рої бджіл над соняшниками
стають зірками
одягає зоряну вишиванку
і прямує в найсолодші сни
щоб ступивши на світанковий поріг
ти врешті збагнув:
У КОЖНОГО СОНЯШНИКА СВОЄ НЕБО